

kolik stotisíc Kč. Obžalovaný zodpovídá tudíž s ostatními demonstranty, kteří současně s ním kradli, za hodnotu odcizených věcí, které 2000 Kč převyšují. Na základě tohoto zjištění uznal rozsudek obžalovaného vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 I. c), 174 II. a), 179 tr. zák. Správně proti závěru rozsudku, že v činu obžalovaného jsou subjektivní a objektivní znaky skutkové podstaty krádeže, namítá stížnost, že chybí tu hlavní znak objektivní skutkové podstaty, t. j. d r ž b a.

Držbou v trestně právním smyslu jest možnost skutečné dispozice s věcí movitou, spojená s vůlí, tuto možnost si také udržeti. Není tedy držbou, vstoupila-li mezi dosavadního majitele a věc vůle jiného držitele, takže původnímu majiteli fysicky není možno, by věcí disponoval. Zjišťuje-li tedy rozsudek, že obžalovaný plátno, o něž jde, od neznámého muže v blízkosti závodu S-ova převzal, jest tím zároveň zjištěno, že držba přešla z původního majitele na tohoto neznámého, aniž by původnímu majiteli bylo již možno, disponovati věcí odcizenou. Spoluvina na zločinu krádeže nemůže býti v činu obžalovaného spatřována proto, že rozsudek odsuzuje ho pro krádež ve společnosti. Ostatně nemohla by býti řeč o spoluvině proto, že rozsudek nezjišťuje, zda obžalovaný byl s neznámým pachatelem krádeže plátna ve srozumění p ř e d spácháním činu. Pouhé převedení ukradené věci na sebe nemůže, hledíc ku zvláštní skutkové podstatě §u 185 tr. zák., založiti skutkovou podstatu krádeže. Krádež ve společnosti pak předpokládá, by společník byl nejen na místě činu nebo v blízkosti jeho přítomen, nýbrž, aby se účastnil na provedení krádeže. Teprve současné a bezprostřední spolupůsobení více osob při výkonu krádeže, více osobami zamýšlené, vtiskuje činu onen znak nebezpečnosti, kterou postihuje zákon přísnějším stíháním krádeže ve společnosti s několika pachateli. Aby konečně mohla býti obžalovanému přičtena k tíži kvalifikace podle §u 179 tr. zák., bylo by potřebí, by obžalovaný účasten byl na plenění obchodu S-ova jakožto přímý spolupachatel nebo nepřímý pachatel podle §u 5 tr. zák., k čemuž pouhé převzetí jednotlivého předmětu z pleněného obchodu nepostačuje. Zjištění, odpovídající takovému přímému spolupachatelství neb aspoň spoluvině podle § 5 tr. zák., v rozsudku obsaženo není. Účast na demonstraci neobsahuje ještě nutně účasti na plenění. K účasti na plenění bylo by nutno zjistiti, že obžalovaný, třebaže nebyl v krámu poškozeného při plenění přímo přítomen a se plenění činně nesúčastnil tím, že sám věci z krámu S-ova odnesl, alespoň jinak ve srozumění s jinými pachateli při plenění byl spolučinným a k jeho provedení přispěl (na př. pozorováním, zda se neblíží stráž, aby pachatele plenění, s nimiž byl srozuměn, mohl varovati, čekáním na přímého pachatele, od něhož věci z plenu převzal, aby je do bezpečí odnesl atd.).

Čís. 1179.

Zločin veřejného násilí dle §u 98 písm. b) tr. zák.

Není třeba, by vyhrůžka byla zvláště intensivní, ani by ublížení na majetku, jímž pachatel vyhrožuje, bylo značně citelné. Tyto otázky při-

cházejí v úvahu jen s hlediska, zda vyhrůžka byla s to, by vzbudila v ohroženém důvodnou obavu.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1923, Kr I 138/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 19. prosince 1921, jímž byl obžalovaný dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin vydírání dle §u 98 písm. b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným dle obžaloby.

Důvody

Zmateční stížnost, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., dovozuje právem, že se napadený osvobozující rozsudek zakládá na nesprávném výkladu zákona. Nalézací soud, který o obžalovaném zjišťuje, že vyhrožoval Aloisu L-ovi a Vojtěchu H-ovi (i Marii H-ové), že na ně učiní trestní udání, a odvede jejich psa, nedají-li mu 50 K, a že, dojde-li k udání, budou muset platit pokutu 100 K i 200 K a mimo to že přijdou o psa, a že tak učinil v úmyslu, by je přiměl k zaplacení nějakého peníze, sprostil obžalovaného přes to z obžaloby s odůvodněním, že vyhrůžka obžalovaného není toho druhu, jakou předpokládá § 98 b) tr. zák., který má na mysli pouze vyhrůžku, jež zaujímá celou mysl ohroženého a která může ohroženému přivoditi újmu majetkovou z n a č n ě citelnou. Avšak tento náhled nemá v doslovu §u 98 b) tr. zák. nejmenší opory, neboť zákon neklade za podmínku, by vyhrůžka byla zvláště intensivní (jako na př. ve druhé větě §u 99 tr. zák.), ani, by ublížení na majetku, jímž pachatel vyhrožuje, bylo značně citelné. Kdyby byl zákon pro jakost pohrůžky jako prostředku vydírání v §u 98 b) tr. zák. takovou podmínku zamýšlel stanoviti, byl by to určitě vyslovil neb aspoň zřetelně naznačil, jak se stalo na jiných místech trestního zákona, kde podmínkou trestnosti nebo použití vyšší sazby trestní jest předpoklad, že vznikla značnější škoda (§ 167 c. tr. zák.) nebo nebezpečí pro cizí majetek ve značnější míře (§ 85 b) tr. zák.); naproti tomu v §u 98 b) tr. zák. mluví se pouze o pohrůžce ublížením na těle, svobodě, cti nebo majetku, aniž by se určoval rozsah nebo intensita takového ublížení. Ovšem lze mluvit o jakosti vyhrůžky, předpokládané v §u 98 b) tr. zák., teprve tenkrát, je-li z p ů s o b í l á vzhledem ke konkrétním okolnostem (zejména i k osobní povaze ohroženého), vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu před splněním vyhrůžky, při čemž není rozhodno, zdali taková obava skutečně byla vzbuzena, a s tohoto stanoviska bylo by lze uznati, že se vyžaduje pohrůžka újmou nikoli zcela nepatrnou. V tomto případě však hrozil obžalovaný, jak zjišťuje rozsudek, trestním udáním, které by mělo nutně v zápětí peněžitou pokutu, ztrátu psa a po případě i útraty hájení, tedy v každém případě nikoliv nepatrnou újmu majetkovou pro osoby, jímž bylo vyhrožováno. Poněvadž napadený rozsudek vyloučil způsoblost vyhrůžky, vzbuditi důvodnou obavu, pouze vzhledem k domnělé nepatrnosti pohroženého zla, opíraje se při tom o nesprávný výklad zákona, kdežto jinak zjišťuje všechny náležitosti objektivní i subjektivní skutkové podstaty zločinu vydírání, bylo rozhodnouti ve věci samé.